

DORIS BROULOVÁ

S paní Doris Broulovou jsme se setkali jednoho dubnového odpoledne. Nejprve jsme ji přivítali před gymnáziem a pak jsme se společně vydali do školního klubu. Připravili jsme nahrávací techniku, zaujali pozice a dali se do práce.

Paní Broulová se narodila 16. 9. 1929 v Praze. Když začala válka, bylo jí deset let. Dětství si ale moc neužila. V srpnu 1942 ji i její rodinu totiž povolali do Terezína. Maminka, bráška, babička, děda, strýček i teta se museli dostavit na shromaždiště u Veletržního paláce. Tehdy ještě nevěděli, že domů se vrátí pouze Doris.

Po příjezdu do tábora dívku odtrhli od rodiny a nastěhovali do dětského domova L410. Zde se potkala například se známou českou výtvarnicí Helgou Hoškovou. Na pokoji bylo přibližně třicet dívek, které spaly po dvou na třípatrových kavalcích. Přestože učení bylo zakázané, některé kantorky po večerech dívky doučovaly. Přes den děvčata sázela ředkvičky na takzvaných štacích. K snídani bylo většinou kafe z tuřínu a chleba, který musel vystačit na celý den. V táboře se vyskytovala také spousta nemocí. Doris dostala spálu a břišní tyfus, byla tedy přemístěna na infekční oddělení. V Terezíně nakonec strávila dva roky.

Její další zastávka na trnité cestě životem byla v Osvětimi. I samotný transport byl děsivý. V dobytčáku bylo namačkáno asi padesát lidí, v rohu stál kýbl na potřebu a v podstatě se nedalo dýchat. Když dojeli, vyhnali je ven. První, čeho si Doris všimla, byl zvláštní vzduch. Když pohlédla k obloze, viděla kouř vycházející z komínů. Od někoho staršího se tehdy dozvěděla, jak strašnou úlohu tyto komíny měly.

Pár dní po příjezdu se dostavil i doktor Mengele. Muži i ženy se museli svléknout donaha. Doktor chodil od jednoho k druhému, prohlížel si je a ptal se na věk. Když přišla řada na Doris, řekla, že jí je dvacet devět let, přestože jí v tu dobu bylo pouze čtrnáct. Nikdo neměl šanci to poznat, protože žádné doklady nebyly a ženy byly tak vychrtlé, že vypadaly všechny stejně. Tato malá lež dívce pravděpodobně zachránila život.

Její bratr ale takové štěstí neměl, šel do plynu a sourozenci se ani nestihli rozloučit. Doris byla poslána až do Birkenau, kde spala na třípatrových kavalcích společně s dalšími jedenácti dívkami. Paradoxně nejhorší bylo, že v Osvětimi bylo málo práce. Celé dny se nudili. Každodenní rutina byl apel, při kterém vyhnali všechny lidi na dvůr a spočítali je. Tento rituál se prováděl za každého počasí, ať už mrzlo nebo přšelo.

Po nějaké době šla Doris pracovat do Hamburku. Odstraňovala tam škody po náletech spojenců. Tato práce byla velmi fyzicky náročná, ale Doris se nevzdávala. Jediné, co ji drželo nad vodou v těžkých okamžicích, byla víra. Z tohoto období si paní Broulová pamatuje, že když jednou jela tramvají do práce, zřítěla se na druhý vůz soupravy poškozená zeď. Ona seděla v prvním voze. V tu chvíli uvěřila, že se dostane domů.

Potom přišli Američané a Němci Doris poslali z Hamburku na pochod smrti do koncentračního tábora Bergen-Belsen. Byla zima, všude okolo závěje sněhu a nikdo neměl pořádné oblečení. Naše hrdinka měla skvrnitý tyfus a horečky. Kdyby upadla, pravděpodobně by se už nezvedla.

Vše ale dobře dopadlo a Doris se dostala do Bergen-Belsenu. Tam již čekali Američané, kteří jí pomohli se uzdravit. Jediné, co v tu chvíli dívka chtěla, bylo setkání s rodinou. Rozjela se tedy do Prahy. Na úřadě ale zjistila, že z celé rodiny přežila pouze ona. V šestnácti letech vážila pouhých dvacet devět kilogramů.

Šla ke známým, kteří se o ni chvíli starali. Dokončila školu a nastoupila do továrny na výrobu koberců. Tam se seznámila se svým budoucím manželem. V roce 1954 se vzali a žili v Liberci, odkud se pak přestěhovali do Nové Paky. Má syna a dva vnuky. I dnes ráda cestuje a s kamarádkami se často vydává na výpravy do Staropackých hor.

Tato drobná žena prožila peklo. Nikdy se ale nevzdala a věřila, že jednou bude líp. Přestože je malá vzrůstem, v našich očích je hrdinka.